

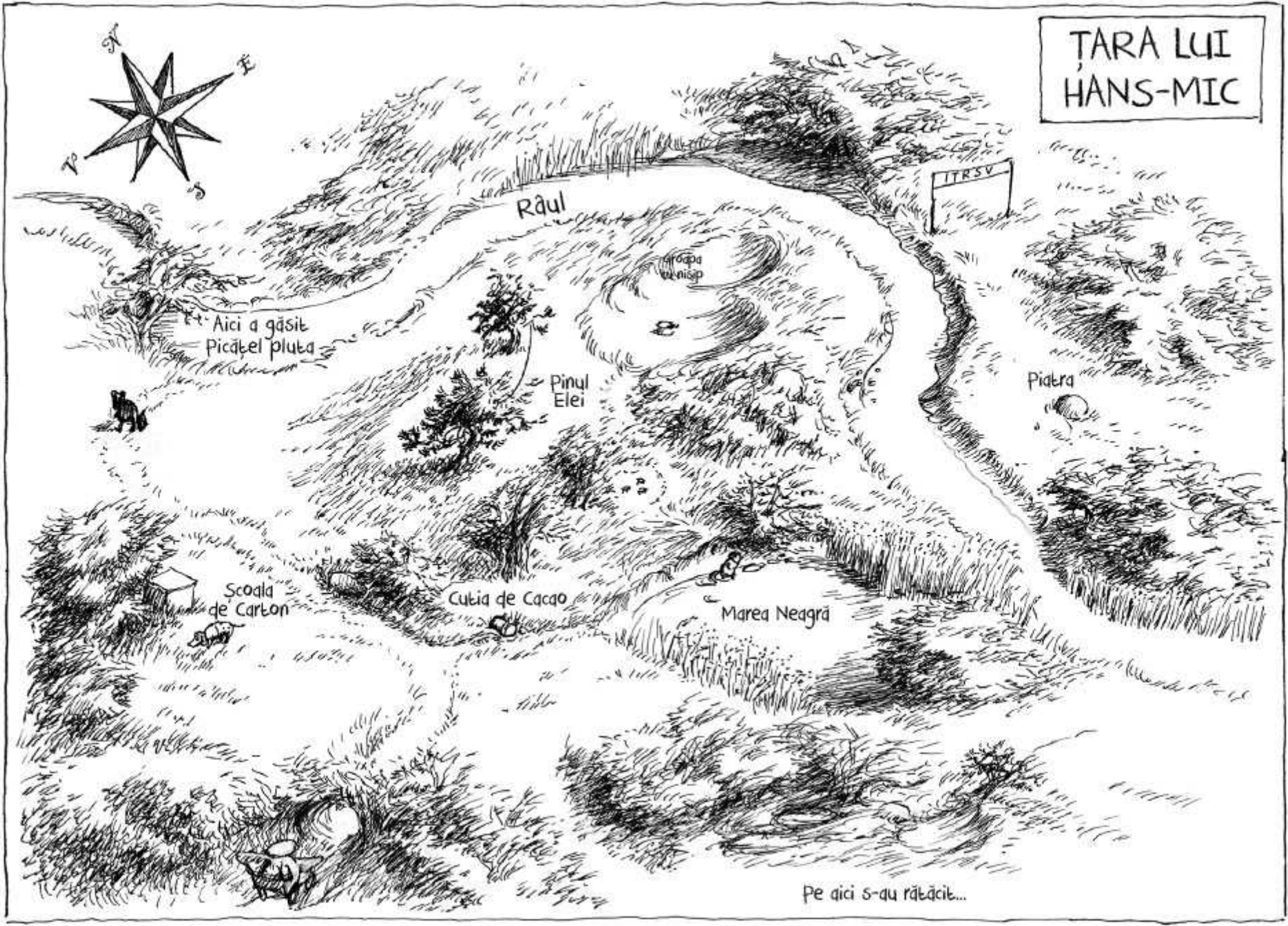

DRUMUL spre Țara lui Hans-Mic nu e lung. Ieși din casă, o apuci pe poteca pietruită, împingi poarta năpădită de iederă, apoi iute prin deschizătura din tufa de liliac și gata, ai ajuns! Încă de pe potecă se aud vocea tristă a Bizamului și bufniturile Bilei în iarbă. Ziua, conuțele fac zarvă, iar în buzunarul lui Hans-Mic, mititelul Ișor cântă.

Noaptea, luna alunecă lin pe cer, stelele se aprind și se sting, iar întunericul se umple de piuit și chițait. Dar toate sunt la locul lor pe lumină: marea, pajiștile, groapa cu nisip și pădurea. Și, printre toate câte sunt, curge Râul, atât de frumos și nestăvilit...

Picățul încă dormea în cutia lui de carton când Hans-Mic a pornit la drum, gonind în cărucior. Era dis-de-dimineață, boabele de rouă atârnau grele pe ramuri, iar de după pinul elefantului Ela, soarele se ridica anevoios.

În urma căruciorului, alerga Ișor – repede, repede. Mă rog, cât de repede se poate dacă ești tricotat și s-a terminat ghemul înainte să-ți fie gata aripile.

ȚARA LUI
HANS-MIC

Râul

ITRSV

Aici a găsit
Picătețel pluta

Groapa
Măniș

Pinul
Elei

Piatra

Scoala
de Carton

Cuția de Cacao

Marea Neagră

Pe aici s-au rătăcit...

Au plecat împreună la plimbare.

Au luat-o spre Oceanul Pacific, fiindcă era cea mai apropiată apă. Încă de departe, se vedea Cutia de Cacao a lui Mac lucind în soare.

După ce au tot strigat și au bătut cu bețe în cutie, Mac a ieșit, în sfârșit, huruind.

— Nu mă treziți! a zis el. Dorm!

Ca să fie sigur, își ținea ochii închiși. Oricum erau greu de deschis, fiindcă erau de cauciuc, ca și Mac și motoreta lui, de altfel.

— Păi vorbești! a zis Hans-Mic.

— Da, în somn! a zis Mac.

— Pot să te mușc un pic de motoretă? Că mă mănâncă dinții! I-a rugat frumos Picățel.

— Ești nebun? Fac pană dacă mă muști! a sărit Mac ca ars.

Una peste alta, acum era atât de treaz, încât i s-a întredeschis un ochi. Așa că a mers cu ei la plimbare.

În vremurile lui bune de cățel, Picățel ar fi alergat și ar fi lătrat grozav, dar acum nu mai avea putere. Prea departe n-au apucat să ajungă că a apărut și Bila, săltând.

— Opriți-mă! Opriți-mă! a țipat ea și, izbindu-se de motoretă, a aterizat năucă undeva în iarbă.

Bila se rostogolise toată noaptea și culmea era că se rostogolise doar la vale. Nici măcar un delușor nu-i ieșise în cale!

Așa că era îngrozitor de amețită și de o plimbare de dimineață nici că putea fi vorba.

— Puneți-mă undeva, într-o gropiță! i-a rugat ea.

Au pus-o undeva, într-o gropiță numai bună, au acoperit-o cu câteva frunze și și-au văzut de drum.

Cu cât soarele se ridica mai sus pe cer, cu atât mai treji erau toți. În scurt timp, au ajuns la mica Mare Neagră. Pe mal, cu căciula de blană pe cap, Bizamul stătea pe o piatră și cânta un cântec foarte melancolic. Ar fi dat orice să nu fie aici, căci ajunsese doar din greșeală prin aceste locuri.

Într-o zi, demult, stătea pe malul adevăratei Mări Negre, în țara lui. Stătea acolo, pe țărm, fără să se gândească la ceva anume. Și, când s-a aplecat spre oglinda apei să vadă cum îi venea căciula, a făcut el ce-a făcut și, pleosc, a căzut în apă!

UNDE își are Ișor cuibul e greu de zis, căci el nu are o cutie de carton ca Picățel și nici vreo groapă, undeva, ca Bila. De fapt, are doar săpuniera în care doarme noaptea. Altfel, când nu fuge încolo și-ncoace pe piciorușele lui din lână, stă în buzunarul lui Hans-Mic.

Dar gata cu alergatul! Astăzi începe școala, în cutia lui Picățel. Toată lumea trebuie să meargă la școala lui Picățel, mai puțin Hans-Mic, fiindcă el e doar un copilaș.

Școala era deschisă când avea Picățel chef. Uneori stătea închisă zile în șir, dacă Picățel era somnoros. Alteori rămânea deschisă toată noaptea, dacă se întâmpla să doarmă câteva zile la rând. Astăzi era deschisă, iar Picățel era deja în cutie, cu arătătorul școlar pregătit. Era foarte bucuros că Ișor o să meargă la Școala de Carton și o să învețe lucruri de căței. Însă Ișor stătea abătut, cu capul plecat. Voia mai degrabă să învețe lucruri de ișori. Dar Picățel nu preda decât lucruri de căței, așa că Ișor n-avea de ales. Prima lecție s-a dovedit destul de grea. Din fericire, venise și Bila, așa că Ișor nu era singur în clasă.

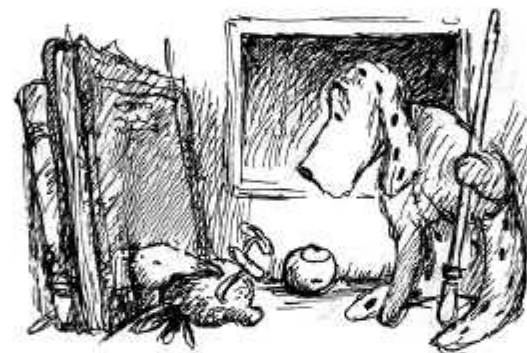
Mai întâi, trebuiau să învețe „Șezi!“ și „Culcat!“.

— Șezi! a zis Picățel.

Bila a rămas unde era. Ișor a încercat să șadă, dar cădea tot timpul, fiindcă nu își putea îndoi picioarele.

— Culcat! a zis Picățel.

Ișor s-a culcat pe spate, Bila a rămas unde era. Apoi, Picățel a uitat de ei, s-a întins la umbra unui copăcel și a adormit.

Iar Bila și Ișor zăceau așa, uitați, exersând „Culcat!“. Nu era foarte greu, dar era plicticos și, în plus, știau deja dinainte cum se face.

Când și când, Hans-Mic trecea pe acolo și striga „Ce faceți?“, apoi dispărea iar printre copaci.

Cum Picățel nu dădea semne să se trezească prea curând, până la urmă Bila a pornit de-a dura mai departe.

Bila era mereu în căutare de alte bile. Căci ișorii caută alți ișori, iar bilele caută alte bile.